

VIỆT NAM QUÊ HƯƠNG

NGẠO NGHỀ

NGUYỄN ĐỨC QUANG

1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ

2. Ta như giống dân đi tràn trên lò lửa

tàn. Đường dài ngút ngàn chỉ một trận cười vang

hồng. Mặt lạnh như đồng cùng nhìn về một xa

vang. Lê sau bàn chân gông xiềng một thời xa

xăm. Da chan mồ hôi nhễ nhại cuộn vòng gân

xăm Đôi mắt ta rực sáng theo nhịp xích kêu loang

tươi Ôm vết thương rỉ máu ta cười dưới ánh mặt

xoang. Ta khua xích kêu vang dậy trước mặt mọi

trời. Ta khuyên cháu con ta còn tiếp tục làm

người. Nụ cười muôn đời là một nụ cười không

người. Làm người huy hoàng phải chọn làm người dân

tươi Mụ cười xa vời, mụ cười của lòng hồn
 Nam Làm người ngang tàng điểm mặt mày của trần
 sồi. Bước tiến ta trần tới tung xiềng vào mặt nhân
 gian. Hỡi những ai gục xuống ngoi dậy hùng cường đi
 gian.
 Đ.K. Máu ta tử thành Văn Lang
 lên.
 đòn lại Xương da thịt này cha ông miệt mài từng giờ
 qua Cười ngạo nghẽ đi trong đau nhức không ngời.
 Chúng ta thành một đoàn người hiên ngang. Trên bàn
 chông hát cười đùa vang vang. Còn Việt Nam, triệu con
 tim này còn triệu khối kiêu hùng .

Việt Nam

Quê Hương Ngạo Nghễ

Nguyễn Đức Quang
Sài Gòn 1966

1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ tãn. Đường dài ngút
2. Ta như gió lướt dãn đi tràn trên lò lửa hồng. Mặt lạ nh như

ngân chỉ một trận cười vang vang. Lê sau bàn
đồng cùng nhìn về một xa xắm. Da chan mỡ

chân gông xiêng của thời xa xắm. Đôi mắt ta rục
hôi nhể nhại cuộn vòng gân tươi. Ôm vết thương rỉ

sáng theo nhịp xích kêu loang xoang. Ta khoa xích
máu ta cười dưới ánh mặt trời. Ta khuyên cháu

kêu vang dậy trước mặt mọi người. Nụ cười muốn
con ta còn tiếp tục làm người. Lâm người huy

đời là một nụ cười không tươi. Nụ cười xa
hoảng phải chọn làm người dân Nam. Lâm người ngang

